

Bemærkninger, som den højtærede Justitsminister har fremsat overfor mig i Dag. Den højtærede Justitsminister begyndte med at sige, at jeg havde forflygtiget de Ting, som laa for. Jeg kan ikke se, at den højtærede Justitsminister paa noget Punkt har Ret deri. Det, jeg har gjort, er at sige, at det Materiale, han forelagde for os, var ikke tilstrækkeligt til at fælde en Dom paa Grundlag deraf, og derfor har jeg søgt at samle Interessen om de to afgørende Punkter, som han selv i sin Redegørelse har nævnt som de afgørende. Dette er ikke at forflygtige Sagen. Den højtærede Justitsminister bebrejdede mig, at jeg havde rettet Klage over, at han havde forelagt denne lange Redegørelse som et Referat af Sagen. Nej, det, jeg har bebrejdet ham, er, at han ikke i denne Redegørelse har nøjedes med et Referat, men har gjort denne Redegørelse til et Aktorat og et Aktorat overfor Indlæg fra modsat Side, som ikke vare Offentligheden bekendte, nemlig de Indstillinger, som Dr. Muus har forelagt overfor den højtærede Justitsminister. Disse Indstillinger har Justitsministeren i sin Redegørelse behandlet paa den Maade, at han har taget Uddrag deraf, polemiseret mod disse Uddrag, søgt at gen-drive dem, og hele hans Aktstykke bliver derfor et Aktorat mod Klager, som ikke i dette Øjeblik foreligger for dette Ting, og som ere en af de Ting, som skulde prøves ved en kommende Undersøgelse af denne Sag.

Den højtærede Justitsminister rettede dernæst sin Opmærksomhed mod Spørgsmaalet om, hvorvidt Dr. Langhoff var forfalden eller ikke forfalden, om han var ødelagt af Alkoholisme eller ikke. Maa jeg derom sige, at det forekommer mig, at det, som foreligger for os indtil dette Øjeblik, ikke kan give noget afgørende Svar paa dette Spørgsmaal. Den højtærede Minister sagde i Dag, at han allerede i Gaar havde angivet, i hvilken Periode disse Tilfælde, som han nævnedes eksempelvis, vare faldne. Ja, det havde han angivet, men det var lidt vanskeligt at følge i det Øjeblik, han fremsatte det. Jeg ser af Fortrykket, at han har sagt i alt Fald de fleste af de Datoer, han fremsatte i Dag. Men hvad er nu det, som fremgaar af de anførte Eksempler? Det er for det første et Tilfælde i København for 6 Aar siden og maaske — det henstaar foreløbig i dunkel Ubestemthed — nogle andre københavnske Tilfælde senere. Dernæst er det, saa vidt jeg kan se efter det Indtryk, jeg har kunnet faa af den højtærede Ministers Udtalelser ved at

høre ham her mundtligt og ved Referatet fra i Gaar, tre Tilfælde i Maanederne Februar—April 1910, hvilket vil sige et Tidrum, hvor Dr. Langhoff, som han i en af sine Bemærkninger har gjort opmærksom paa, var en meget angreben og meget omstridt Mand nede i Saksjøbing, hvor han stod overfor Vanskeligheder i sin Embedsgering, som man har haft Indtryk af har paavirket ham til at optræde paa særlig uheldig Vis paa dette Tidspunkt. Det er naturligvis noget, som rammer Dr. Langhoff, at han har kunnet vise sig i drukken Tilstand nogle Gange i Løbet af denne Periode, men det er ikke efter almindelig dansk Opfattelse tilstrækkeligt til at betegne en Mand som forfalden, som et til Alkoholisme hengivent Individ. Hvis Befolkningen skal kunne danne sig en virkelig Mening om Berettigelsen af denne Betegnelse, kan den ikke nøjes med at faa forelagt de Ting, som den højtærede Minister hidtil har forelagt, og hvis Rigsdagen skal kunne danne sig en Mening derom, maa den have nøjere Adgang til at gennemgaa hele det foreliggende Materiale og sætte sig ind i, hvorledes Forholdene i den Henseende have været. Enhver af os ved, at naar der i en By som Saksjøbing og i adskillige Byer af tilsvarende Art er bitre Stridigheder mellem to Kliker, samler man paa Rygter og Angreb overfor den enkelte Mand, og saa kan dette, fremstillet bagefter i sammentrængt Form, komme til at gøre et Indtryk, som virker meget uretfærdigt overfor den vedkommende. Jeg siger ikke noget om, hvorvidt Dr. Langhoffs Adfærd har været af forkastelig Art eller ej, jeg siger kun, at der foreligger ikke tilstrækkeligt Bevis til at betegne ham paa den Maade, paa hvilken han fra Angribernes Side er bleven betegnet. Og jeg vil dertil føje den Bemærkning, at Sundhedsstyrelsen jo opnaaede et Resultat ved den Paamindelse, den gav Dr. Langhoff i Juni Maaned 1910, idet Dr. Langhoff siden har været Afholdsmand og har udført sin Gerning i Ringsted paa en saadan Maade, at der, saa vidt mig bekendt, ikke foreligger en eneste Klage over hans Adfærd. Det er blevet mig sagt — jeg ved ikke nærmere derom —, at der med Hensyn til Dr. Langhoffs Optræden i Ringsted foreligger en Erklæring fra Byens Læger, som give ham en varm Ros, og jeg ved, at Befolkningen i Ringsted har den Opfattelse af ham, at hans Optræden der har været upaaklagelig. Man kan altsaa i alt Fald sige, at Sundhedsstyrelsen ved den Paamindelse, den gav, har opnaaet at faa en